

РІШЕННЯ СУДУ ЯК ОБ'ЄКТ АПЕЛЯЦІЙНОГО ОСКАРЖЕННЯ

Проаналізовано особливості рішення суду як об'єкта апеляційного оскарження в цивільному судочинстві. Досліджено поняття рішення суду, його значення, право апеляційного оскарження, об'єкти апеляційного оскарження. Вивчено погляди різних науковців щодо юридичної природи рішення суду, а також здійснено порівняння між термінами «судові постанови» та «судові рішення» та їх видами.

Ключові слова: рішення суду, судові рішення, судові постанови, об'єкти апеляційного оскарження, право апеляційного оскарження.

Постановка проблеми. Як і в будь-якій іншій правовій державі, в Україні людині гарантується судовий захист її прав. Відтак відповідно до ч. 1. ст. 3 Конституції України, людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканість і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю.

Зокрема права і свободи людини і громадянина згідно з ч. 1 ст. 55 Конституції України захищаються судом. Захист основних прав, свобод та інтересів людини та громадянина, визнання у взаємовідносинах держави і особистості, саме особистості, – головні критерії правоохоронної та правовстановлюючої діяльності держави.

Виконання завдань цивільного судочинства щодо захисту прав, свобод охоронюваних законом інтересів людини, прав і інтересів організацій, держави залежить від всебічного розгляду та вирішення цивільних справ, повної відповідності з чинним законодавством, з вимогами принципу законності, тобто безпосередньо пов'язано та залежить від постановлення судом у цивільних справах законних і обґрунтованих рішень.

Можливість в цивільному судочинстві України апеляційного оскарження, – є своєрідним, додатковим етапом захисту та перегляду законності й обґрунтованості рішень суду, ухвалених судами першої інстанції, як об'єктів апеляційного оскарження.

Стан дослідження. Правову природу рішення суду як об'єкта апеляційного оскарження досліджували такі науковці, як М. І. Ткачова, Л. Н. Завадська, М. Й. Штефан, П. П. Заворотько, Н. Б. Зейдер, М. А. Гурвіч тощо. Однак низка спірних питань, що стосуються аналізованих правовідносин, потребують ретельного вивчення та опрацювання.

Метою цієї статті є дослідження юридичної природи рішення суду як об'єкта апеляційного оскарження в цивільному судочинстві України, з'ясування основних підстав оскарження рішень суду першої інстанції, критеріїв реалізації права апеляційного оскарження.

Для досягнення обраної мети, зосереджуємось на вирішенні таких завдань: дослідження існуючого механізму права апеляційного оскарження, дослідження поняття рішення суду та його ознак як об'єкта апеляційного оскарження, визначення різноманітних критеріїв поділу рішень суду на види, з'ясування основних вимог, яким повинно відповідати рішення суду, формулювання висновків та пропозицій щодо їх існування в системі законодавства.

Виклад основних положень. Провадження по розгляду і вирішенню цивільних справ у суді завершується прийняттям актів реалізації судової влади – судових рішень. Судові рішення є головним інститутом цивільного процесуального права, якому присвячується глава 7 розділу III Цивільного процесуального кодексу України (далі – ЦПК). На процес формування вчення про судові рішення значною мірою вплинули загальні підходи до розуміння права, держави, а також ролі суду, які домінували в науці в ті чи інші періоди. Значним внеском у розвиток теорії судових рішень є наукові праці Л. Н. Завадської – стосовно реалізації судових рішень, М. І. Ткачова – щодо законності й обґрунтованості судових рішень, П. П. Заворотька, М. Й. Штефана, М. А. Гурвіча та інших вчених. У цивільній процесуальній доктрині існують різні погляди щодо юридичної природи судового рішення, його ознак, видів. Сьогодні не сформульовано загальноприйнятого визначення поняття судового рішення, відсутнє таке визначення і в ЦПК України. Наприклад, М. Й. Штефан визначає судові рішення як процесуальну форму вираження діяльності суду щодо застосування права [1, с. 401]. Ю. В. Білоусов вважає, що судові рішення – це акти здійснення правосуддя. Їх значення полягає в тому, що вони закріплюють владні волевиявлення суду щодо усіх питань розгляду та вирішення справи в суді. У них міститься державновладне, індивідуальне розпорядження з приводу встановлених судом фактів і правовідносин [2, с. 176]. Однак, на думку деяких вчених-процесуалістів, судові рішення – це не тільки акти здійснення правосуддя, а й процесуальні документи, в яких зафіксовані наслідки процесуальних дій під час розгляду і вирішення справи [3, с. 23]. Існують погляди, що поняття «судове рішення як процесуальний документ» є ширшим і охоплює поняття «судове рішення як акт правосуддя», оскільки як документ воно містить не тільки розпорядження суду щодо прав та обов'язків сторін, а й низку даних інформаційного характеру, наприклад, про склад суду,

час і місце розгляду справи тощо [4, с. 143]. Характерно, що в теорії цивільного процесу щодо ухвал і рішень часто вживається загальний термін «судові постанови». До речі, у ЦПК 1963 р. також використовувався цей термін і, відповідно, судові постанови поділялися на рішення, ухвали і постанови. Згідно з чинним ЦПК України у порядку цивільного судочинства судові рішення викладаються у таких формах: ухвали, рішення і постанови. Відтак залежно від змісту питання, яке вирішується судом, існує три види судових рішень: ухвали суду, рішення суду та постанови. Судовий наказ є особливою формою судового рішення. Він видається у справах наказного провадження про стягнення з боржника грошових коштів або витребування майна за заявою особи, якій належить право такої вимоги (ст. 95 ЦПК). Рішення суду – це судові рішення, якими розв'язується матеріально-правовий спір між сторонами, підтверджується наявність або відсутність певних фактів, тобто справа вирішується по суті. Від ухвал вони різняться тим, що ними захищаються порушені, невизнані або оспорювані права, свободи та інтереси. Ухвалами вирішуються окремі процесуальні питання, які не пов'язані з вирішенням справи по суті, а також завершується провадження у справі без постановлення рішення. Вони пов'язані з рухом справи. Загальною рисою, яка об'єднує всі види судових рішень, є те, що в них виявляється реалізація судової влади.

Юридичній природі рішення суду, у теорії цивільного процесу, висловлені різні погляди щодо його визначення та окремих властивостей. Наприклад, Н. Б. Зейдер визначає рішення суду як акт судового підтвердження наявності чи відсутності певних правовідносин і наказ суду [5, с. 20], М. А. Гурвич – як акт визнання, підтвердження існування чи неіснування спірного права, проте, на його думку, розгляд рішення як наказу суду суперечить його диспозитивній властивості, оскільки сторона може відмовитися від прав, що були ним захищені [6, с. 12–18].

В. І. Тертишніков дає визначення судового рішення як акта застосування норм права, який індивідуалізує від імені держави права та обов'язки, що містяться в нормах права, застосовує їх до конкретних осіб [7, с. 166].

Як правозастовчий акт рішення суду характеризується певними властивостями: а) постановляється тільки органом судової влади; б) має індивідуальний характер і конкретних адресатів; в) є юридичним фактом, що призводить до виникнення, зміни чи припинення правовідносин [8, с. 79]. Теорія «наказу» і теорія «підтвердження» досі є популярними в науці цивільного процесу. Зокрема М. Й. Штефан вирізняє у рішенні суду елементи імперативного характеру, наказу,

примусової сили держави та елементи декларативного характеру – підтвердження наявності або відсутності між сторонами спірних правовідносин, права чи факту, що має юридичне значення.

Отже, рішення суду як акт правосуддя – це правозастосовчий акт, оформлений у вигляді процесуального документа, що захищає не тільки суб'єктивні права сторін, а й інтереси держави, є підсумком судової діяльності щодо розгляду і вирішення справи по суті, зокрема, щодо дослідження і оцінки доказів, встановлення юридичних фактів, містить державновладне індивідуальне розпорядження щодо застосування норм права до конкретних правовідносин та їх суб'єктів.

У теорії цивільного процесу рішення суду поділяють на певні види. Про це свідчать різноманітні критерії класифікації рішення суду, запропонованих низкою науковців. Зокрема критерії поділу рішень суду на певні види були запропоновані такими науковцями, як: П. П. Заворотько, М. Й. Штефан, Ю. В. Білоусов тощо. Виокремимо деякі з них: залежно від обсягу питань, які вони вирішують, залежно від способу захисту права та правових наслідків, які вони зумовлюють, залежно від конструювання регулятивної частини.

Залежно від способу захисту права та правових наслідків, які вони зумовлюють, рішення суду бувають: про присудження, про визнання, конститутивні. Рішення про присудження, спрямовані на зобов'язання правопорушника вчинити на користь потерпілого певну дію або утриматися від її вчинення. Рішенням про визнання підтверджується наявність чи відсутність певних правовідносин, обставин чи фактів (визнання права власності). Конститутивні рішення ухвалюються на захист права особи шляхом зміни або припинення правовідносин між сторонами, наявність яких у первісному вигляді (змісті) є порушенням прав заінтересованої особи (рішення про виділ частки зі спільного майна, розірвання шлюбу) [2, с. 177].

Залежно від обсягу питань, які вони вирішують, рішення поділяються на основні (завершальні) та додаткові. Основними вирішуються правові вимоги, передані на розгляд суду, і ухвалюються вони після безпосереднього розгляду справи по суті. Додатковими – окремі правові вимоги, з приводу яких сторони подавали докази і давали пояснення, що не були вирішені основним рішенням. Додаткові рішення є способом усунення недоліків рішення судом, який його ухвалив (ст. 220 ЦПК).

Залежно від конструювання резолютивної частини рішення бувають імперативні, альтернативні та факультативні. Імперативні визначають єдино можливий спосіб виконання (наприклад, повернути суму позики). Альтернативні ухвалюються у разі, якщо це дозволяє

закон (альтернативні зобов'язання) чи потерпілий від правопорушення згоден замінити шуканий предмет іншим або отримати його вартість. Факультативні рішення зобов'язують відповідача до виконання певних дій, а в разі неможливості їх виконання водночас визначають інший спосіб це зробити.

У цивільній процесуальній літературі є й інші види судових рішень. Наприклад, проміжні – рішення, якими вирішено спірну вимогу про право, із залишенням невирішеної вимоги про розмір. Умовні – рішення, в яких резолютивна їх частина підлягає виконанню за настання певних подій або наявності певних умов [3, с. 25]. Це процесуальна класифікація судових рішень, однак, існує ще й поділ судових рішень за матеріально-правовими ознаками (наприклад, трудові, житлові, земельні) [9, с. 125]. Також необхідно виокремити і заочне рішення, як окремий вид судового рішення, яке ухвалюється за результатами заочного розгляду справи та повинно відповідати вимогам, встановленим статтями 213 і 215 ЦПК, тобто загальним вимогам щодо рішення суду, і крім цього, у ньому має бути зазначено строк і порядок подання заяви про його перегляд. Заочне рішення суду є остаточним результатом заочного розгляду справи. Інститут заочного рішення не є невідомим для нашого судочинства, оскільки вперше був введений ще Статутом цивільного судочинства Російської імперії 1864 року і застосовувався у разі неявки відповідача в суд та мав за мету усунення причин, які сприяли затягуванню процесу [10, с. 95].

До рішення суду висуваються певні критерії. Відтак в літературі існують чітко передбачені вимоги, яким повинно відповідати рішення суду. Сюди можемо віднести: ухвалення рішення у встановленому порядку, законність та обґрунтованість рішення суду, зміст рішення суду, критерії повноти рішення суду, критерії визначеності рішення суду, належне процесуальне оформлення рішення суду, ясність та точність рішення суду, проголошення рішення суду у встановленому порядку [11, с. 196].

Зауважимо на проголошення рішення суду у встановленому законом порядку та на порядок набрання рішенням суду законної сили. Проголошення рішення суду – це прилюдне доведення судом його змісту до відома осіб, які беруть участь у справі. Рішення суду або його вступна та резолютивна частини проголошуються негайно після закінчення судового розгляду і прилюдно, крім випадків, встановлених ЦПК (ч. 1 ст. 218). Проголошення рішення відбувається усно шляхом зачитування суддею тексту рішення, ухваленого в нарадчій кімнаті. Проголошення рішення без видалення суду в нарадчу кімнату або іншою особою (замість судді) не допускається. Рішення суду проголо-

шується прилюдно, крім випадків, коли розгляд проводився у закритому судовому засіданні. Головуючий роз'яснює зміст рішення, порядок і строк його оскарження. У разі проголошення у судовому засіданні тільки вступної та резолютивної частин судового рішення суд повідомляє, коли особи, які беруть участь у справі, зможуть ознайомитися з повним рішенням суду (ч. 1 ст. 218 ЦПК). ЦПК встановлює порядок інформування про ухвалене рішення суду шляхом видання або спрямування копій судового рішення особам, які брали участь у справі (ст. 222 ЦПК) [12, с. 200].

Остання стаття Глави 7 Розділу 3 ЦПК України присвячена процесуальному питанню щодо набрання прийнятими судовими рішеннями законної сили. Набрання рішеннями законної сили – це отримання цим рішенням нової властивості, яка характеризується загальнообов'язковістю цього рішення.

Частинами 1, 2 статті 14 ЦПК України зокрема передбачено, що судові рішення, що набрали законної сили, обов'язкові для всіх органів державної влади і органів місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій, посадових чи службових осіб та громадян і підлягають виконанню на всій території України, а у випадках, встановлених міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, – і за її межами.

Невиконання судового рішення є підставою для відповідальності, встановленої законом. Встановлений такий порядок набрання рішеннями законної сили: або після закінчення строку для подання апеляційної скарги, якщо апеляційну скаргу не було подано, або після розгляду справи апеляційним судом, у разі подання апеляційної скарги на рішення, та у випадку, якщо це рішення не було скасовано апеляційною інстанцією [13, с. 317].

Отже, ми можемо наголосити на основних властивостях законної сили рішення суду, а саме на: обов'язковості рішення суду, неспростованості рішення суду, виключеності рішення суду, преюдиційності рішення суду, забезпеченості рішення суду примусовим виконанням. Недотримання цих властивостей є підставою для його оскарження.

Відтак впливає, що рішення суду, яке не набрало законної сили в повному чи частковому обсязі, є об'єктом апеляційного оскарження.

Процесуально-правовий інститут перегляду судових рішень в апеляційному порядку є важливою гарантією захисту прав та охоронюваних законом інтересів фізичних і юридичних осіб, інтересів держави, ефективним способом здійснення завдань, покладених на цивільне судочинство.

Отже, під апеляційним провадженням слід розуміти перегляд вищою судовою інстанцією відповідно до встановленої законом процедури судових рішень, які не набрали законної сили, з метою перевірки їх законності та обґрунтованості, виявлення порушень закону, як суб'єктами права так і судами першої інстанції та встановлення причин та умов, що сприяли вчиненню порушень [11, с. 546].

Тобто, підставою перегляду є перевірка законності та обґрунтованості рішень суду першої інстанції. Законним є рішення, яким суд, виконавши усі вимоги цивільного судочинства, вирішив справу згідно із законом. Обґрунтованим є рішення, ухвалене на основі повно і всебічно з'ясованих обставин, на які сторони посилаються як на підставу своїх вимог і заперечень, підтверджених тими доказами, які були досліджені в судовому засіданні (ст. 213 ЦПК) [12, с. 285].

Апеляція може бути індивідуальною або спільною, первісною або приєднаною (з боку іншого співучасника), головною або зустрічною чи випадковою, тобто поданою стороною самостійно або через звернення іншої сторони. Найбільш змістовний інтерес становить класифікація апеляції на такі види, як повна та неповна. Неповна апеляція характерна для національних систем Австрії та Німеччини. Повна апеляція традиційно існує в Італії, Франції.

Повна апеляція відрізняється від неповної тим, що вона допускає перегляд (перевірення) всієї справи. Для повної апеляції притаманні ознаки розгляду справи по суті та безповоротно, без передання її на розгляд суду першої інстанції. Чинна вітчизняна апеляція є повною, якщо суд апеляційної інстанції здійснює перевірку законності та обґрунтованості ухваленого рішення в повному обсязі, досліджуючи нові докази та встановлюючи нові факти (ч. 2, 3, 4 ст. 303 ЦПК). У тих випадках, коли законодавець обмежує перегляд справи частиною, що оскаржується, дозволяє спрямувати справу на новий розгляд до суду першої інстанції, існує неповна апеляція. Тобто неповна (обмежена, юридична) апеляція – це перевірка законності та обґрунтованості судового рішення суду першої інстанції, яке не набрало законної сили, на підставі, як правило, матеріалів справи, без надання нових доказів [13, с. 439].

Тобто, апеляція є новим (повторним) розглядом перед вирішенням справи судом апеляційної інстанції.

Одним із питань оцінки апеляційного розгляду є питання, чи всі рішення суду першої інстанції можуть бути оскаржені в апеляційному порядку, оскільки сьогодні відомо, що винятків не існує. Наприклад, в західноєвропейських процесах не всі рішення суду першої інстанції можуть стати предметом розгляду апеляційної інстанції. Відтак

у Франції апеляція не допускається у випадках, якщо предмет спору незначний, а саме, коли сума вимог менша 13 000 франків. Крім того, у французькому цивільному процесі за окремими категоріями справ з метою процесуальної економії апеляція в загальному її розумінні взагалі не допускається.

В Україні дотримуватись таких обмежень на реалізацію права апеляційного оскарження в цивільних справах недоцільно. Апеляція за загальним принципом може бути подана на всі рішення суду першої інстанції [13, с. 440].

Тобто, крім ухвал суду, судового наказу, об'єктами апеляційного оскарження є і рішення суду, – і загалом, і в частині (всі рішення у справах позовного та окремого провадження, зокрема й додаткові та заочні у визначених ЦПК випадках).

Право апеляційного оскарження рішення суду першої інстанції шляхом подання апеляційної скарги – це надана законом можливість на порушення функціональної діяльності суду апеляційної інстанції на новий (повторний розгляд) цивільної справи і перевірку постановлених по ній рішень і ухвал на відповідність їх вимогам законності та обґрунтованості [13, с. 442].

Візьмемо до уваги суб'єктів права на апеляційне оскарження, ними є: особи, які беруть участь у справі, особи, які не брали участі у справі, якщо суд вирішив питання про їх права та обов'язки, правонаступники сторін та третіх осіб тощо.

Реалізація права апеляційного оскарження здійснюється шляхом подання у встановлені законодавством строки апеляційної скарги на рішення (ухвалу) – процесуального документу-звернення, в якому апелятор вимагає скасування або зміни судового рішення суду першої інстанції як незаконної та необґрунтованої на підставах, викладених у скарзі.

Апеляційна скарга на рішення суду подається протягом десяти днів після проголошення рішення у судовому засіданні; апеляційна скарга на ухвалу суду – протягом п'яти днів.

Отже, право апеляційного оскарження і внесення подання обумовлене об'єктом оскарження. Ними є судові рішення першої інстанції (рішення чи ухвали) рішення суду першої інстанції (рішення, ухвали, постанови), що не набрали чинності, які повністю або частково оскаржуються.

Також з огляду на зазначене, рішення суду першої інстанції, зокрема додаткові, заочні, можуть бути оскаржені в апеляційному порядку і загалом, і в частині, а також щодо обставин (фактів), встановлених судом (незалежно від того, чи вплинули висновки суду про ці

обставини (факти) на вирішення справи по суті), або результивної частини з питань розподілу судових витрат між сторонами, порядку та способу виконання рішення тощо [13, с. 445].

Увага зосереджується на реалізації права апеляційного оскарження, яка охоплює, – умови реалізації права на звернення, зміст, наслідки недотримання.

Основними умовами реалізації права на звернення, які виступають допоміжними ланками оскарження рішення суду, є такі елементи: суд, уповноважений переглядати, строк подання апеляційної скарги, зміст скарги (реквізити), судовий збір.

Висновки. Дослідивши окремі аспекти рішення суду як об'єкта апеляційного оскарження, можна зазначити таке:

1) рішення суду – це акти здійснення правосуддя, покликані забезпечити захист визначеного Конституцією України суспільного ладу і державності України, прав і законних інтересів громадян, юридичних осіб, правопорядку;

2) значення рішень суду насамперед полягає в тому, що вони закріплюють владні волевиявлення суду щодо всіх питань розгляду та вирішення справи в суді;

3) рішення суду – це не тільки акти здійснення правосуддя, а й процесуальні документи, що мають визначені законом форму, зміст, встановлені вимоги щодо порядку набрання законної сили та оскарження;

4) наслідки набрання рішенням суду законної сили визначаються ЦПК України. Відповідно до цих положень основними властивостями рішення суду, яке вже набрало законної сили, є: незмінність, неспростовність, виключність, преюдиціальність, загальнообов'язковість;

5) розглядаючи основні властивості рішення суду, слід наголосити на тому факті, що рішення суду є об'єктом апеляційного оскарження, проте не завжди. Про це свідчить така його властивість, як неспростовність, – неможливість апеляційного оскарження рішення суду після набрання ним законної сили;

6) розкриваючи поняття рішення суду як об'єкта апеляційного оскарження, звертаємось на рішення суду, яке не набрало законної сили, тобто до моменту спливу строку на його апеляційне оскарження. Це питання і є предметом дослідження цієї статті;

7) підсумовуючи зазначене, вважаємо, що узагальнюючим поняттям необхідно вважати судові рішення, (з такими його видами, як ухвали, рішення і постанови), а не судові постанови, (адже такий судовий документ видається ВСУ), оскільки так передбачено в чинному

цивільному процесуальному законодавстві. У ЦПК України ухвали, рішення та накази називаються видами і формами судових рішень. Також немає однастайності з цього питання в підручниках та науково-практичних коментарях. Однак дотримуємось думки, що ухвали, рішення і постанови є формами судового рішення, а особливою формою судового рішення є судовий наказ. Відтак рішення суду – це видове поняття (вужче поняття), оскільки лише ним вирішується справа по суті, а судові рішення – ширше (родове поняття), бо охоплює рішення суду і ухвали, які вирішують процесуальні питання, пов’язані з рухом справи.

1. Штефан М. Й. Цивільне процесуальне право України: Академічний курс: підруч. для студ. юрид. спец. вищ. навч. закл. / М. Й. Штефан. – К.: Ін Юре, 2005. – 624 с.

2. Цивільний процес: навч. посібник / А. В. Андрушко, Ю. В. Білоусов, Р. О. Стефанчук, О. І. Угриновська та ін.; за ред. Ю. В. Білоусова. – К.: Прецедент, 2005. – 172 с.

3. Заворотько П. П. Судове рішення / П. П. Заворотько, М. Й. Штефан. – К.: Видавництво Київського університету, 1971. – 186 с.

4. Тертишніков В. І. Цивільний процесуальний кодекс України: науково-практичний коментар / В. І. Тертишніков. – Х.: Видавець ФО-П Вапнярчук Н. М., 2007. – 584 с.; Комаров С. А. Цивільне процесуальне право України / С. А. Комаров. – К., 1999. – С. 289.

5. Зейдер Н. Б. Судебное решение по гражданскому делу / Н. Б. Зейдер. – М.: Юридическая литература, 1966. – 156 с.

6. Гурвич М. А. Судебное решение: теоретические проблемы / М. А. Гурвич; Всесоюзный юридический заочный институт. – М., 1976. – С. 12–18.

7. Тертышников В. И. Основы гражданского судопроизводства Украины: учебное пособие / В. И. Тертышников. – Х., 2006. – 256 с.

8. Усенко В. Ф. Цивільний процес: навч. посібник / В. Ф. Усенко, А. А. Грабовський, Д. І. Минюк; Національна академія державної податкової служби України. – Ірпінь, 2005. – 312 с.

9. Луспенник Д. Заочне рішення у цивільному судочинстві: перші узагальнення судової практики / Д. Луспенник // Юридичний журнал. – 2006. – № 11. – С. 123–130.

10. Цивільне процесуальне право України: навч. посібник (у схемах і таблицях) / за заг. ред. Ю. В. Навроцької. – Львів: ЛьвДУВС, 2013. – 388 с.

11. Цивільний процесуальний кодекс України: науково-практичний коментар / за заг. ред. В. В. Богатиря. – К.: «Видавничий дім «Професіонал», 2014. – 784 с.

12. Цивільний процес України: підручник; за заг. ред. д. ю. н., доцента М. М. Ясинка. – К.: Алерта, 2014. – 744 с.

13. Чернооченко С. И. Цивільний процес: навч. посібник / С. И. Чернооченко. – Вид. 2-ге, перероб. та доп. – К.: Центр навчальної літератури, 2005. – 472 с.

Пасайлюк И. В. Решение суда как объект апелляционного обжалования

Проанализировано особенности решения суда как объекта апелляционного обжалования в гражданском судопроизводстве. Исследовано понятие решения суда, его значение, право апелляционного обжалования, объекты апелляционного обжалования.

Исследуется понятие решения суда, его значения, право апелляционного обжалования, объекты апелляционного обжалования. Исследовано взгляды разных зарубежных и отечественных авторов относительно юридической природы решения суда, а также осуществлено сравнение между терминами «судебные постановления» и «судебные решения» и их видами.

Ключевые слова: *решение суда, судебные решения, судебные постановления, объекты апелляционного обжалования, право апелляционного обжалования.*

Pasailjuk I. V. Court Decision as an Object of Appeal

Fair, impartial and timely consideration and resolution of civil cases for the protection of violated, unrecognized or disputed rights, freedoms and interests of individuals, the rights and interests of legal entities, the interests of the state – are the main objectives of civil justice.

In accordance with the legislation, any person may apply to the court to protect his or her violated, unrecognized, disputed rights, freedoms and interests. Quitclaim for protection is invalid.

The court's decision as an act of justice, which is a guarantee for the protection of fundamental rights, freedoms and interests of individuals, the rights and interests of legal entities, state and public interests and so on.

The proceedings in civil cases are being conducted according to the laws valid at the time of the commission of certain procedural actions, reviewing and resolving the case. In case of violation of these requirements, the court decision can be a subject to appeal, because the legality and validity of the Court of First Instance decisions verification is the reason for the appeal and the opening of the appeal proceedings.

In this article the author analyzes the features of the judgment as the object of appeal in civil proceedings. The notion judgment, its value, the right to appeal, its facilities is being examined.

The legal nature of the court judgment is being analyzed in terms of different scholars and parallel in existence between the terms 'court orders' and 'judgments' and their species is being held.

Key words: *court decisions, decisions of the court, court orders, object of appeal, right to the appeal.*

Стаття надійшла 18 березня 2016 р.